

1956 és az orosz–ukrán háború

2024 október 10. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Magyarország a függetlenségéért küzdött, nem a globalista erők érdekeiért.

956 októberében épp elmúltam tizennégy éves, nyolcadikos diák voltam az elemi iskolában. Október 23-a keddi napra esett, és minden úgy kezdődött, mint bármelyik nap azelőtt. Arról kisdíakként is tudomásom volt, hogy a Bem-

szobornál tüntetések lesznek, de úgy gondoltam, ez az egyetemisták dolga, nem különösebben figyeltem rá. A helyzet este nyolc óra körül változott meg, amiről én a rádióból értesültem, mégpedig először Gerő Ernő beszédéből, majd azokból a folyamatos felhívásokból, amelyek fegyverletételre szólították fel a „fegyveres bandákat”. Reggelre a rádió a felkelők kezére került, megszólalhatott a Szabad Kossuth Rádió.

Szerdán, mint rendesen, iskolába mentem, ám kiderült, hogy nincs tanítás. A korombeli ifjúság a XI. kerületi Bikszádi utca mentén fekvő réten (ma lakótelep) verszórt össze és beszélte meg izgatottan a történeteket. Természetesen mindenki a forradalom híve volt, és valahonnan még egy dobtáras géppisztoly és egy kézigránát is előkerült. Ekkor azonban még nem voltak kiterjedt harcok, és a barátommal együtt azzal foglalkoztunk, hogy plakátokon éltetjük a forradalmat és szólítottunk fel mindenkit, hogy álljanak a forradalom mellé. A közeli Móricz Zsigmond körtéren orosz és magyar tankok álltak egymással szemben, és az orosz tank köré sereglett nép a hadifogságban vagy az általános iskolában összeszedett csekély orosz nyelvtudásával beszélgetett a tank tornyában álló katonával. A mai politikai helyzet megítélése szempontjából szeretném megjegyezni, hogy

bennünk semmiféle gyűlölet nem volt az oroszok iránt, egyszerre azt akartuk, hogy menjenek haza, és Magyarország legyen egy független, demokratikus és semleges ország.

A forradalom gyűzelmé olyan mámorító érzés volt számomra, amelyet azóta sohasem éreztem, különösen nem a rendszerváltáskor, amiről – szakmai munkám miatt – előre tudtam, hogy az ország gazdaságának lerombolásával fog járni.

A mámorító érzés azonban hamarosan elszállt. November negyedikén hajnalban éktelen ágyúdörejre ébredtünk, pedig mintegy másfél kilométerre laktunk a Budaörsi úttól, ahonnan a dörgés hallatszott. Bekapcsoltuk a Szabad Kossuth Rádiót, és a gyászzenék mellett Nagy Imre felhívását hallgattuk:

Ma hajnalban a szovjet csapatok támadást indítottak fővárosunk ellen a nyilvánvaló szándékkal, hogy megdöntsék a törvényes magyar demokratikus kormányt. Csapataink harcban állnak! A kormány a helyén van. Ezt közlöm az ország népével és a világ közvéleményével.

Erre szó szerint emlékszem, és gondolom mások is, akik átélték, emellett a rádió állandóan bementa: „Felhívjuk Maléter Pált, aki tegnap Tökölre ment tárgyalni a szovjet csapatokkal, hogy azonnal térjen vissza”. Mint tudjuk, nem tért.

Ahogy a közelünkben, a Fehérvári úton végimentek a tankok, nagyon féltem, de édesanyám nyugtatott. Azt is átélte, amikor 1945-ben az orosz katonák puskatussal betörték az ajtónkat, meg persze Budapest bombázását, amikor a szirénák megszólalása után pár perc volt arra, hogy egy hároméves gyerekkel együtt a kijelölt óvóhelyre rohanjanak. Ehhez képest az 1956-os támadás – legalábbis a környékünkön – semmiség volt. Én a forradalmat két pofonnal megúsztam, az egyiket az apámtól kaptam, amiért elmondtam, hogy kézigránát volt a kezemben, a másikat pedig édesanyámtól, amivel lebeszélte arról, hogy én is harcolni menjek.

„De így nem leszek sem hős, sem hősi halott” – mondtam neki. Erre ő: „Ráérsz még arra, hogy hősi halott legyél, egy anyának nem mindegy, hogy tizennégy éves korig felnevel egy gyereket, és elveszíti.” De voltak, akik nem kérdezték meg az édesanyjukat – örökké emlékezünk rájuk.

Ekkor kezdődtek igazából a harcok, a körtéren és másutt is. A felkelők folyamatos biztatást kaptak a Szabad Európa Rádióból, hogy tartsanak ki, hamarosan jönnek segíteni az ENSZ-csapatok. Nagybátyám, aki vasutas volt, mondta, hogy menjünk ki a Kelenföldi vasútállomásra várni az ENSZ-csapatokat, de a végén nem mentünk. Szerencsénkre. Ácsoroghattunk volna néhány évtizedet, míg az orosz csapatokat felváltják az amerikaiak.

Sokszor felmerült bennem – meg, gondolom, másokban is – a kérdés,

vajon megérte-e a véráldozat 1956-ban vagy korábban, 1848–49-ben? Vajon megérte-e a nyilvánvaló túlerővel szembeállni az ország szabadságáért és függetlenségéért? Az én válaszom az, hogy igen, a leverett szabadságharcok után mindkét esetben jelentősen megváltozott az ország helyzete:

az 1848–49-es szabadságharc leverése utáni megtorlás múltával az ország kiegyezett az uralkodóval, és csaknem ötven év igen gyors gazdasági fejlődése következett, hosszát tekintve páratlan a magyar gazdaságtörténetben. A Kádár-rendszer is gyökeresen más volt, mint a Rákosi és Gerő nevével fémjelzett korszak. Ma sokan összemossák, de aki átélte, tudja, mi a különbség. Úgy gondolom, a nemzeti érdekekért kiállni és szükség esetén

áldozatokat hozni sohasem – most sem – hiábavaló.

Ma sokan összehasonlítják a magyar '56-os szabadságharcot az orosz–ukrán háborúval, ám ez az összehasonlítás teljesen alaptalan, ugyanis

1956-ban Magyarország a függetlenségéért küzdött, míg a jelenlegi orosz–ukrán háború egy proxy- (helyettessel vívott) háború a NATO mögött álló globalista erők és Oroszország között. A NATO vezető politikusai nyíltan ki is mondják, hogy a cél Oroszország meggyengítése. Kit érdekel Ukrajna tényleges sorsa?

A Szovjetunió felbomlásakor Ukrajna olyan határokat örökölt, amelyeket legnagyobb részt a XX. században, a Szovjetunió keretei között jelöltek ki. Az ukránok, a fehéroroszk és az oroszok egyaránt a Kijevi Rusz leszármazottai, a tatár hódítás választotta őket el egymástól. Az ukránok a lengyelekkel vívott hosszas háborújuk után Bohdan Hmelnickij zaporizzsjai kozák hetman vezetésével 1654-ben kerestek menedéket az orosz cárnál, amelynek 300. évfordulóján, 1954-ben ajándékozta Hruscsov a Krímet Ukrajnának. A zaporizzsjai kozákok az Oroszországhoz való csatlakozáskor nagyjából a mai Magyarországnak megfelelő területet birtokoltak a krími tatárok országa felett. Északi területüket a korábbi lengyel–litván területek orosz meghódítása nyomán kapták 1654 és 1917 között, keleti területüket pedig, ahol most a harcok folynak, már a 1917-es forradalom után, a Szovjetunió részeként. Nyugati területeiket a második világháború után Lengyelországtól és Magyarországtól szakították el. Így nem is csoda, hogy a Szovjetunió szétbomlása után Ukrajna meglehetősen nagy, de nemzetiség szempontjából igen vegyes népeiséget örökölt, jelentős orosz ajkú kisebbséggel.

Ilyen helyzetben Ukrajna elemi érdeke lett volna az Oroszországgal való jó viszony, amit egyes vezetői, például Leonyid Kucsma vagy Viktor Janukovics világosan látott, de nem tudtak ellenállni a nyugati területekről származó erőknek, oroszellenes erők és az őket támogató, Oroszország gyengítését célul kitűző, atlanti hatalmak együttes nyomásának.

Aki elolvassa Halford Mackindernek a „szívföld” geopolitikai jelentőségéről szóló műveit, Zbigniew Brzezinskinek A nagy sakktabla című könyvét vagy beleolvas az USA szenátusának a NATO bővítéséről szóló vitájába, világos lesz, hogy

itt nem Ukrajna függetlenségi háborújáról, hanem a NATO terjeszkedéséből fakadó összecsapásról van szó. Oroszországnak nem voltak területi követelései Ukrajnával szemben. Egy kívánsága volt, hogy Ukrajna ne legyen a NATO tagja, amit a Nyugat – a német egyesítésekor Gorbacsovnak tett ígéret ellenére, hogy a NATO egy centit sem mozdul keletre – nem tartott be.

Ukrajna jelenlegi vezetői tehát nem szabadságharcot vívnak a függetlenségért, mint Magyarország tette 1956-ban, vagy 1848–49-ben, hanem a NATO céljai – Oroszország gyengítése – érdekében áldozzák fel ukránok százazreinek és teszik tönkre ukránok millióinak életét.

Lóránt Károly

A szerző közgazdász, a Nemzeti Fórum tanácsadója

www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló